

Jana Štrausová a její Děti nového věku

Získat titul na státní vysoké škole na téma, o němž je následující rozhovor, není obvyklé. V tomto případě to bylo na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy.

Vzpomenete si na první setkání se svěřencem v mateřské školce, který vám začal vyprávět o svém minulém životě?

To se nedá zapomenout. Jmenoval se Pavlík a bylo mu necelých pět let. Několik týdnů mi vyprávěl a kreslil svůj příběh o tom, jak se zabil v autě, „když byl velkej“.

Nebyl sám překvapený z toho, co ho napadá?

Právě že ne. Byl naprosto upřímný a očividně se mu ulevilo, když zjistil, že mu nic z jeho vyprávění nehodlám vymlouvat.

Byla jste na něco takového připravená? Slyšela jste o tom někdy předtím?

Na něco takového jsem připravená opravdu nebyla a nikdy dřív jsem nic tak konkrétního od žádného dítěte neslyšela.

A vaše první reakce?

Když s tím za mnou přišel, říkala jsem si, že přece není možné, aby si něco takového pamatoval. Ale Pavlík byl naprosto nestrojený a přirozený projev malého dítěte byl tak bezelstný, že pocity mého srdce byly nakonec silnější než argumenty mého rozumu.

Kdy s tím přišly další děti? Bylo to nezávisle, nemohly třeba zaslechnout vaše povídání s Pavlíkem?

Bylo to zcela nezávisle. Pavlíka jsem měla ve třídě pouze jeden rok, protože se

Setkání dvouleté Klárky s duchovní bytostí a o dva roky později jeden z mnoha obrázků sebe samé, kdy začala mluvit o tom, že je jiná holčička, jmenuje se Anna, nosí dlouhé šaty a bydlí jinde.

právě přestěhovali. Další školní rok jsem dostala první třídu, tedy novou generaci osmadvaceti dětí ve věku tři až čtyři roky. S nimi jsem potom byla po celou dobu jejich předškolní docházky. Jejich výpovědi jsem začala zaznamenávat a kresby shromažďovat. Ty později posloužily jako dokumentace k diplomové práci.

Děti mi příběhy vyprávěly postupně, nezávisle na sobě, každé v jiném čase, v jiném období, v různých časových horizontech a za různých vnějších okolností.

OPRAVDU MIMOŘÁDNÝ VÝZKUM

Nemohlo je k tomu třeba inspirovat rodinné prostředí, výchova nebo nějaký pořad v televizi, něčí zmínka, narážka?

Samozřejmě, že to bylo první, co mě napadlo a muselo zajímat. Po čase bylo jasné, že se setkávám s fenoménem, který není tzv. náhodný nebo nějak kolektivně vymyšlený, a tak jsem to pojala jako výzkum. Jeho součástí byl dotazník pro rodiče všech uvedených dětí, který jsem sestavila a v němž jsem mapovala celkovou rodinou anamnézu – průběh těhotenství a porodu, vývoj dítěte od prenatálního období až do současnosti, sociální vztahy v rodině. Moje otázky pro rodiče měly přinést odpověď na to, jak koresponduje chování ve školce s chováním a projevy dítěte doma. Zda to, co dítě vypráví a kreslí, nemohlo vidět v televizi, v nějaké hře, jestli si o něčem podobném doma nepovídali nebo se něco takového neodehrávalo přímo v rodině.

A nemohla jste je nějak inspirovat vy sama?

Nikdy jsem tohle téma neotevřela jako první. Vždycky jsem reagovala až na to, co mi děti samy pověděly. Jak bych mohla vědět, co si duše dítěte chce vynést z podvědomí ven? Nejsem Bystrozraký.

A co třeba podvědomě?

Tak takové schopnosti opravdu nemám. V praxi mám k dětem blízko srdcem, takže některé ke mně měly možná větší důvěru než k jiným lidem. Ale jestli se chcete zeptat, jestli jsem v nich tyhle vzpomínky nějak sama nevyvolala, třeba nenápadnými otázkami, nebo jim je nepodsouvala, tak to ve skutečnosti ani není možné. Děti nejsou loutky, abychom je mohli řídit. Naopak, dělají obvykle spontánně jen to, co samy cítí.

A nemohly si to říct třeba mezi sebou?

Děti se sice v kolektivu baví o všem možném, ale tohle bych já nebo moje kolegyně slyšely. A kromě toho, ony se mi s tím chodily doslova svěřovat a říkaly to nanejvýš doma, mezi ostatními dětmi ne.

Kolik dětí s podobnými vzpomínkami jste poznala? A jak dlouho to celkem trvalo?

Můj výzkum trval pět let a v knize je celkem třicet zdokumentovaných výpovědí. Děti s podobnými vzpomínkami jsem poznala víc, ale ne všechny výpovědi jsem si zapsala a některé jsem nikdy a nikde neuvedla, protože mi to tak přišlo vhodnější. Odpoledne se v mateřské škole třídy spojují a v mé třídě pobývaly i starší děti z vyššího ročníku. Byly to okamžiky krátkých rozhovorů mezi mojí duší a duší dítěte, které zůstaly jako milá vzpomínka jen v mém srdci.

Prozradíte některý?

Jednou mi zůstal jako poslední ve třídě šestiletý Matyáš a vyhrkl na mě otázku:

„Můžeš mi, prosím tě, paní učitelko, vysvětlit, jak je možný, že je ten Ježíš nesmrtelný? Já tomu pořád nerozumím...“

Vůbec jsem nevěděla, jak mám reagovat, a najednou ze mě spontánně vypadlo:

„Víš, on měl v sobě tak velkou lásku, že vlastně žije stále dál v každém z nás, v našich srdcích.“

A na to mi odpověděl:

„Děkuju.“

Moje vysvětlení se jevilo jako dostačující.

Byly si děti v něčem podobné? Nebo dokonce v něčem stejné?

Ne, každé dítě bylo jiné. Některé byly extrovertní, jiné introverti, měly různé povahy, chování i projevy. Stejně byly pouze v tom, že byly naprosto přirozené, upřímné a autentické.

Máte kresby ode všech?

Ne, to nemám. Některé děti měly potřebu pouze ústního sdílení. Většinou ale

Návštěvy duchů u čtyřleté Daniely: „To jsem já a to jsou duchové kolem mě. Vidím je a slyším ve svých hlavě. Když otevřu oči, tak zmizí.“

opakovaného a svůj příběh přitom nijak neměnily.

„Správně vidíme jen srdcem.“

Co je důležité, je očím neviditelné.“

Antoine de Saint-Exupéry, Malý princ.

Co na to říkali kolegyně ve školce?

Nejčastěji, že děti mají bujnou fantazii a že jim nemůžu všechno věřit, anebo abych je poslala k psychologovi nebo na psychiatrii.

A jak reagovali rodiče? Sám jsem se třeba setkal s reakcí, to není žádná reinkarnace, ale náš roztomilý chlapeček, kterého jsme si počali. Předtím neexistoval!

Rodiče, které jsem oslovila, reagovali naštěstí pozitivně. Potvrdili, že dítě se projevuje stejně i doma a oni ho takové přijímají. Pouze v jediném případě jsem se setkala s rázným a rezolutním odmítnutím, že by si jejich dítě mohlo pamatovat své předchozí inkarnace. Naopak jsem byla ponaučena, že mu nemám nic věřit, že si takhle „absurdně vymýšlí“ naprosto běžně.

MAGISTRA REINKARNACE

V jakém momentu vás napadlo udělat na toto téma magisterskou práci na Pedagogické fakultě UK?

Pavlík ve mně zasadil semínko tématu, a jakmile děti začalo přibývat, bylo uvnitř mě rozhodnuto. Byla jsem připravená, že to nebude snadná cesta, ale jiné téma už pro mě nepřicházelo v úvahu.

A název? Musela jste asi zvolit něco hodně neutrálního, aby to prošlo.

Vybrala jsem si okruh, do kterého se téma hodilo: Respektování vývojových specifik v současné mateřské škole. Součástí mého výzkumu byl i dotazník pro učitelky mateřských škol, ze

kterého vyplynulo, že se jim v osmdesáti procentech nedaří plně uspokojovat vývojové a individuální potřeby všech dětí v mateřské škole z důvodu vysokého počtu dětí ve třídách.

Jak se na to tvářili vysokoškolská učitelé? Potkala jste tam třeba nějakou spřízněnou duši?

Za jedinou spřízněnou duši jsem v té době pokládala vedoucí své diplomové práce – už jen za odvalu, že se tomuto tématu byla ochotná vůbec věnovat. I přes to, že ji ostatní kolegové zrazovali, že jestli do toho se mnou půjde, je blázen. Šla, a za to jí děkuji.

Co na to říkaly třeba spolužačky?

Bývá zvykem si své diplomové práce cvičně prezentovat ve vysokoškolském kruhu. Reakce spolužaček na toto téma byly různé. Jedna věřící mi na chodbě fakulty mezi čtyřma očima přišla dát dobrou radu: „Jani, vyber si jiné téma. Nějaké, normální! Vždyť ty děti jsou posedlé ďáblem...“

A vaše reakce?

Nejen že mě to zaskočilo, ale vybavil se mi vlastní minulý život v době inkvizice. Přistihla jsem se, jak děti obhajuji a vysvětluji, že i mně se na základě vnějších podnětů vybavují vlastní minulé inkarnace. Proto dětem rozumím. Proto o nich musím psát.

Neodradilo vás to?

Ne, jen jsem si díky tomu uvědomila, že některé situace z minulosti k nám musejí přijít znovu, abychom překonali staré strachy, staré přežití vzorce a programy, které žijeme někdy i po mnoho životů, než uděláme něco jinak než dřív.

Přesto, že jsme se od ideologie marxismu formálně odpoutali, materialismus nás neopustil a naši dobu ovládá v mnoha aspektech dokonale. Vy jste ale přišla s něčím velmi duchovním. Co na to říkal váš oponent?

Moje zkušenosti s předškolními dětmi byly opačné, než uvádí většina učebnic vývojové psychologie. Na tom a svých osobních prožitcích s dětmi a výsledcích

svého výzkumu jsem postavila obhajobu. Mým oponentem byla vyučující z katedry psychologie. Oponent pochází od slova oponovat, tedy jeho úkolem je vyvrátit a zpochybnit vaše hypotézy nebo tvrzení. Váš úkol naopak je si svůj výzkum a argumenty obhájit, což se mi podařilo.

PŘÍBĚHY

Který z dětských příběhů vás zaujal nejvíc?

Každý byl pro mě obohacením a každý měl v sobě kousek odkrytého závoje do míst, kam není běžné se podívat. Zaujaly mě všechny a netroufám si je porovnávat.

Objevovaly se v nich nějaké konkrétní historické postavy nebo fakta, události?

Ano, například vyprávění dětí z doby Atlantidy, ze starého Egypta, z doby Alexandra Velikého, z bitvy u Kresčaku v roce 1346 nebo z padesátých let 20. století. Děti, které mi to vyprávěly, o něčem podobném nikdy předtím neslyšely, a také detaily, které mi líčily, nemohly mít zprostředkované od rodičů nebo z televize.

Vítek – Sběratel mangostany

Jana Štrausová v knize *Děti nového věku* píše:

„Vítek byl velmi úzkostný, introvertní chlapec. Do školky nastoupil vystrašený, plativý. Velice špatně snášel jakékoli změny. Asi po půl roce, když se osmělil, mi začal vyprávět svoje minulé životy. Nejčastěji o tom, jak byl důstojníkem za války a jak jezdil autem k letadlům. Líčil mi svoje pocity při spouštění vrtule letadla. Říkal, že sestavoval raketoplány, které také často kreslil. Maminka byla pevně přesvědčená, že si často takhle absurdně, vymýšlí. Například jí

vykládal, jak žil v Egyptě, co tam dělal a jak to tam vypadalo. I doma neustále kreslil raketoplány, které kdysi sestavoval.

Jak se asi cítí dítě, které není s důvěrou vyslechnuto? Co se v něm odehrává? Nutně musí prožívat vnitřní rozpor, čemu má vlastně věřit. Zda samo sobě a svým pocitům, anebo rodičům, kteří jsou přesvědčení pouze o jeho bujně fantazii. Takových dětí je jistě víc. Vítkovy minulé životy byly pro mě velice silným zážitkem, možná proto, že kromě mě neměl nikoho, kdo by mu uvěřil a chtěl s ním jeho vyprávění sdílet.“

Tenhle obrázek přinesla Janě Štrausové Vítkova maminka se slovy: „To on si pořád takhle vymýšlí, paní učitelko. Tady nakreslil, jak žil ve Vietnamu, kde s deseti spolupracovníky sklízeli mangostany. Když užívaly, vyráběli z nich džus. Detailně popisoval, jak lezli po žebříku, znal i tamější přírodu a svoje tehdejší těžké pracovní podmínky, kde spali.“

Mangostana lahodná (*Garcinia mangostana*) je tropický stálezelený strom dorůstající do výšky až deseti metrů. Plody jsou kulaté bobule o průměru do deseti centimetrů, když dozrají, mají červenohnědou až fialovou barvu. Konzumuje se pouze jejich dužina. Mangostan je nazýván ovocem Buddhy a v některých zemích se z něj vyrábějí džusy a marmelády. V celé řadě asijských zemí je využíván v tradiční medicíně. V roce 1961 se dokonce dostal na indonéskou poštovní známku.

Dvanáctiletý Ondra a jeho vzpomínky na život ve starém Egyptě.

Mohla byste některou z dětských výpovědí označit za důkaz?

Na tuto otázku si dovolím odpovědět dalajlamovými slovy: „Ti, co požadují důkazy jevů, stejně nejsou schopni je přijmout jako pravdu, ať je jakkoli průkazná...“ Toho, co lidé obvykle považují za důkazy, tam byla celá řada, třeba Vítkův mangostan. Než jsem se s tím kloučkem potkala, nikdy jsem se s tím slovem nesetkala.

V současné době působíte na prvním stupni základní školy. V literatuře se opakují informace, že po pátém roce věku tyto vzpomínky mizí. Je to opravdu tak?

Ve většině případů ano. Jen některým dětem jejich rozšířené vědomí zůstává permanentně. Vidím to na meditacích, kde mám děti mezi šestým a dvanáctým rokem. V běžné škole není po tento

Děti nového věku je fenomén posledních let, který vyvolává řadu otázek, nutí k zamyšlení a otevírá brány jinému pohledu. Strhující výpovědi, nejen předškoláků, dětí školou povinných, ale i dospělých, změní vaše dosavadní představy a přesvědčení, možná vám vytrysknou i slzičky dojetí. Přinášejí úžasná autentická tichá svědectví o svých minulých životech a jsou natolik přirozené a otevřené, že vám z jejich vyprávění bude možná běhat mráz po zádech.

Děti, které jsou součástí této knihy, jsou často mnohem starší duše, než si dovedeme představit. Možná právě takové dítě máte doma. Přichází nám předat poselství, na které jsme zapomněli, připomenout, že smrtí život nekončí, a že když něco

nevidíme, neznamená to ještě, že to neexistuje. V jejich malých tělech je ukryta moudrost, která spolu s nimi sestoupila na Zemi. Jdou přímo do srdce. Vidí pod povrch situací. Cítí, když nejsme v souladu sami se sebou. Jejich záměrem je probudit nás a vrátit nás zpátky k sobě samým, domů, do svého srdce.

V této knize se setkáte s tématem meditace s nejmenšími a nahlédnete do zrcadla ve vztazích rodičů s dětmi od těch nejmenších až po dospělé. Najdete v ní i příběh Jamese Leiningera, který detailně popsal svoje minulé vtělení a smrt během bitvy

o Iwodziu v roce 1945. Uzavírá ji kapitola Reinkarnace jako prožitek a fenomén, v níž najdete kompletní historii reinkarnace, obohacenou zdokumentovanými příběhy. Více o knize se dozvíte na eminent.cz.

duchovní rozměr ani místo, ani čas. Něco podobného není ani součástí školních osnov, a proto dělám s dětmi meditace, které jsou detailně popsány v mé knize.

„Každý trhá plody ze stromu poznání z té větve, na kterou dosáhne.“

Johann Wolfgang von Goethe

Ke každému člověku přicházejí pouze ty informace, na které je připravený. Nebývá nám odkryto nic, s čím bychom se neměli setkat. Načasování je tedy pro každého čtenáře skutečně dokonalé.

Kolik výpovědí celkem kniha obsahuje?

Třicet. Stále se mi ozývají další lidé, babičky, nebo třeba i učitelky mateřských škol, že mají stejné zkušenosti jako já, jen se o tom bojí mluvit.

Přinášejí děti ve vaší knize nějaké poselství?

Děti nám přicházejí připomenout, že smrtí život nekončí, a že když my něco nevidíme, neznamená to ještě, že to neexistuje. Svým tichým svědectvím nám pomáhají naslouchat svým vlastním pocitům a vrátit se sami k sobě, domů, do svého srdce.

Připravil Jiří KUCHAR

Jste s některým z těchto malých dětí, o nichž jste napsala knihu, v kontaktu?

Ano, jsem v kontaktu s Pavlíkem, který se v tuto chvíli nachází na prahu dospělosti.

Zkusila jste se ho zeptat, zda si něco z té doby pamatuje?

Z toho, o čem mi kdysi vyprávěl, si nepamatuje vůbec nic. Vstupem do základní školy se mu všechno zavřelo.

DĚTI NOVÉHO VĚKU

Vaše kniha *Děti nového věku* je u nás prvním autentickým svědectvím na toto téma. Neměla jste trochu obavy, jak ji veřejnost přijme?

Děti jsou naše budoucnost a obavy podle mých zkušeností nejsou na místě. Je to kniha o dětech, které běžně žijí mezi námi.

Rozhovor Jany Štrausové s Jaroslavem Duškem v pořadu *Duše K* si můžete pustit živě v neděli 29. března 2020 od 19.30 hodin na webových stránkách Divadla na Kampě.